

दानियेलाचे पुस्तक - क्रमांक नऊ

पहिल्या देवदूताचा संदेश

Jeff Pippenger

2023-12-04

दानियेल अध्याय एक, प्रकटीकरण अध्याय चौदामधील पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतो. यहोयाकीम प्रतीकात्मकरीत्या हे ओळख करून देतो की तो पहिल्या देवदूताच्या संदेशाच्या सामर्थ्यप्राप्तीचा निर्देश करतो, “अंतकाळी” त्याच्या आगमनाचा नव्हे. सर्व संदेषे तपास न्यायाच्या “शेवटच्या दिवसांची” ओळख करून देत आहेत, म्हणून हा अध्याय ११ सप्टेंबर २००१ याचे प्रतिनिधित्व करतो, जेव्हा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या परीक्षेची प्रक्रिया आरंभ झाली. मलाखी अध्याय तीनमध्ये, ही प्रक्रिया शुद्धीकरणाच्या प्रक्रियेसारखी दर्शविली आहे, जेव्हा कराराचा दूत आपल्या मंदिरात अचानक येण्यासाठी एक दूत मार्ग सिद्ध करतो. जो दूत मार्ग सिद्ध करतो, जो अरण्यात पुकारणारा “आवाज” देखील आहे, तोही एक कसोटी आहे, जी शुद्धीकरण प्रक्रियेचाच एक भाग आहे. मलाखी अध्याय तीनमध्ये, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांना लेवीच्या पुत्रांप्रमाणे दर्शविले आहे. लेवीचे पुत्र त्यांचे प्रतिनिधित्व करतात जे सुवर्णवासराच्या बंडात—जे पशूच्या प्रतिमेचे प्रतिनिधित्व करीत होते—दूत मोशेच्या बाजूने उभे राहिले.

पशूच्या प्रतिमेच्या परीक्षेत उत्तीर्ण होणे, शुद्धीकरणाच्या प्रक्रियेची रचना करणाऱ्या तीन परीक्षांपैकी दुसऱ्या परीक्षेचे आणखी एक बायबलाधारित उदाहरण आहे. लेवीचे पुत्र मुद्रांकित होण्यापूर्वी त्या परीक्षेत उत्तीर्ण झाले पाहिजेत.

यहेज्केलच्या आठव्या व नवव्या अध्यायांतील शिक्कामोर्तब करणे, ११ सप्टेंबर २००१ रोजी आरंभ झालेल्या शुद्धीकरणाच्या प्रक्रियेचे आणखी एक उदाहरण आहे. आठव्या अध्यायात, यरुशलेममधील जे अखेरीस सूर्यापुढे नतमस्तक होतात, ते लाओदिकीयेतील अॅडव्हेंटिझमच्या चार पिढ्यांचे प्रतिनिधित्व करतात. नवव्या अध्यायात, ज्यांना शिक्का प्राप्त होतो, ते यरुशलेमच्या आत घडत असलेल्या घृणास्पद गोष्टींबद्दल सुस्कारे टाकत व रडत आहेत. यरुशलेम ही देवाची मंडळी आहे.

तीन देवदूतांचे संदेश हे शुद्धीकरणाच्या प्रक्रियेचेही एक उदाहरण आहेत. हे तीन संदेश तीन-टप्प्यांच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि दुसऱ्या परीक्षेत सहभागी होण्यासाठीही लेवीच्या पुत्रांनी पहिली परीक्षा उत्तीर्ण करणे आवश्यक आहे. तिसरी परीक्षा ही वेगळ्या प्रकारची परीक्षा आहे, कारण ती अशी परीक्षा दर्शविते जी लेवीचे पुत्र पहिल्या दोन परीक्षा यशस्वीरीत्या उत्तीर्ण झाले की नाही हे ओळखून दाखविते. ती एक भविष्यसूचक लिटमस-परीक्षा आहे. पहिली परीक्षा ही आहारविषयक परीक्षा आहे (आध्यात्मिक अर्थाने), कारण ती उत्तीर्ण किंवा अनुत्तीर्ण ठरते, यावर आधारित की लेवीचे पुत्र एलियाह याच्या द्वारे पवित्र आत्म्याने पुरविलेला संदेश स्वीकारतात की नाही; एलियाह तो दूत आहे जो कराराच्या दूतासाठी मार्ग तयार करतो.

प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील पहिल्या वचनात त्या संदेशाचे गांभीर्य अधोरेखित केले आहे. मानव दूत, जो योहान या स्वरूपात दर्शविला आहे, तो मंडळ्यांकडे जो संदेश पाठवितो, तो त्याला गॅब्रिएलकडून देण्यात आला होता, आणि गॅब्रिएलला तो ख्रिस्ताकडून प्राप्त झाला होता, ज्याने तो पुढे पित्याकडून प्राप्त केला होता, हे ते जाणीवपूर्वक दर्शविते. एलियाचा संदेश दैवीत्वाचा अधिकार धारण करतो, आणि योहानाचा, किंवा एलियाचा, किंवा “अरण्यात पुकारणाऱ्या आवाजाचा” संदेश नाकारणे म्हणजे येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण नाकारणे होय.

दुसरी परीक्षा ही एक दृश्य परीक्षा आहे; कारण एकदा लेवीची पुत्रे त्या देवदूताच्या हातात असलेला एलियाचा संदेश खाल्ल्यानंतर—जो आपल्या तेजाने पृथ्वी प्रकाशमान करण्यासाठी उतरला होता—त्यांनी ती बायबलाधिष्ठित कार्यपद्धती स्वीकारलेली असते, जी त्यांना काळाच्या चिन्हांचे योग्य रीतीने आकलन करण्यास समर्थ करते. ती कार्यपद्धती लेवीच्या पुत्रांना हे ओळखण्यास अनुमती देते की काळाची ती चिन्हे अमेरिकेच्या संयुक्त संस्थानांमध्ये

पशूच्या प्रतिमेच्या परीक्षेच्या परिपूर्तीत मंडळी आणि राज्य एकत्र येत आहेत, हे दर्शवत आहेत. त्याहूनही अधिक महत्त्वाचे म्हणजे, काळाची ती चिन्हे, जेव्हा पवित्र सुधार-रेषांच्या संदर्भात ठेवली जातात, तेव्हा ती अल्फा आणि ओमेगा यांचे सार ठरतात—आरंभ शेवटाचे दृष्टांत देतो. पवित्र सुधार-रेषा हे निदर्शित करतात की देवाच्या लोकांनी देवाच्या मुद्देसाठी स्वतःला तयार करण्याच्या कार्यात सहकार्य करण्यासाठी आपल्या सामर्थ्यातील सर्व काही केले पाहिजे.

म्हणून, हे माझ्या प्रियजनहो, तुम्ही जसे नेहमी आज्ञाधारक राहिलात, तसे केवळ माझ्या उपस्थितीतच नव्हे, तर आता माझ्या अनुपस्थितीत तर अधिकच, भय व कापरे भरून आपले स्वतःचे तारण साधा. कारण देवच असा आहे की, जो आपल्या सुयोग्य इच्छेनुसार तुम्हांमध्ये इच्छा करणे आणि कार्य करणे ही दोन्ही गोष्टी घडवून आणतो. सर्व गोष्टी कुरकुर व वादविवाद न करता करा; जेणेकरून तुम्ही निर्दोष व निष्कपट, देवाची मुले, दोषारोपापासून मुक्त, कुटिल व विपरीत अशा पिढीच्या मध्यभागी राहून, ज्यांच्यामध्ये तुम्ही जगात दीपांप्रमाणे प्रकाशता. फिलिप्पैकरांस 2:12-15.

दानीएल, हनन्या, मिशाएल आणि अजर्या—हे चौघे—जगभरातील सातव्या-दिवशीचे अँडव्हेंटिस्ट दर्शवितात, जे ११ सप्टेंबर २००१ हा प्रकटीकरण अठराव्या अध्यायातील देवदूताच्या अवतरणाची ओळख मानतात, आणि तो आपल्या हातात धरून असलेला गुप्त मन्ना घेऊन तो खाण्याची निवड करतात. खाल्ला जाणारा गुप्त मन्ना, जसे प्रेषित पौलाने आत्ताच उद्धृत केले, देवाचे (त्या गुप्त मन्न्याचे) प्रतिनिधित्व करतो, जो आपल्या लोकांत आपल्या इच्छेनुसार आणि उत्तम प्रसन्नतेनुसार कार्य करतो. पौल फिलाडेल्फियातील लोकांसाठीचा संदेशवाहक दर्शवितो, आणि त्याचा संदेश नाकारणे म्हणजे मृत्यू होते. दानीएल, हनन्या, मिशाएल आणि अजर्या हे त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतात जे गुप्त मन्ना खाण्याची निवड करतात.

आणि यांच्यामध्ये यहुदाच्या पुत्रांपैकी दानियेल, हनन्या, मीशाएल आणि अझन्या हे होते. आणि खोज्यांच्या प्रधानाने त्यांना नावे दिली; कारण त्याने दानियेलास बेल्तशस्सर हे नाव दिले; आणि हनन्यास शद्रख; आणि मीशाएलास मेशक; आणि अझन्यास अबेदनेगो. परंतु दानियेलाने आपल्या अंतःकरणात निश्चय केला की, तो राजाच्या खाद्यपदार्थांच्या भागाने किंवा तो जे द्राक्षारस पित असे त्याने स्वतःस अशुद्ध करणार नाही; म्हणून त्याने खोज्यांच्या प्रधानाकडे विनंती केली की, त्यास स्वतःस अशुद्ध करावे लागू नये. दानियेल १:६-८.

दानीएल ठरवितो की, ११ सप्टेंबर २००१ रोजी स्वर्गातून खाली आणलेला संदेश त्याला ग्रहण करावयाचा आहे, तसेच बाबेलच्या आहार व पेयाने दर्शविलेला संदेश नाकारावयाचा आहे. अशपनाझने यहुदाच्या बंदिवांनांपैकी कोणाला राजासमोर आणावयाचे ते निवडले होते.

आणि राजाने आपल्या षंढांच्या प्रधान अशपनाझ याला सांगितले की, इस्राएलपुत्रांपैकी, राजवंशातील व सरदारांपैकी काहींना आणावे; असे तरुण, ज्यांच्यामध्ये काहीही दोष नव्हता, तर ते सुंदर रूपाचे, सर्व प्रकारच्या ज्ञानात निपुण, विद्यात चतुर, शास्त्र समजणारे, आणि राजवाड्यात उभे राहण्याची पात्रता ज्यांच्यात होती, आणि ज्यांना कल्दी लोकांचे शास्त्र व भाषा शिकविता येईल. दानियेल 1:4, 5.

जर आपण प्रकटीकरण अध्याय एक, आणि वचन एक मध्ये दर्शविलेल्या आज्ञाशृंखलेचे अनुसरण केले, तर नबुखदनेस्सराने अशपेनाजास त्या मुलांची निवड करण्याची आज्ञा दिली होती, जी यशयाने हिजकियाला घोषित केलेल्या भविष्यवाणीस अनुरूप होती. अशपेनाजाने तो संदेश स्वीकारला आणि मग तो खोज्यांच्या प्रधान मेलझाराकडे दिला. नबुखदनेस्सर स्वर्गीय पित्याचे प्रतिनिधित्व करतो; अशपेनाज ख्रिस्ताचे प्रतिनिधित्व करतो आणि मेलझार गब्रिएलचे प्रतिनिधित्व करतो. राजासमोर दानियेलाला आणण्यापूर्वी, अशपेनाजाला कोणत्या मुलांची निवड करावी हे माहीत होते, आणि दानियेल योग्य आहारासंबंधी निर्णय घेईल हेही त्याला माहीत होते.

आणि देवाने दानिएलास खोज्यांच्या अधिकाऱ्याच्या दृष्टीत कृपा व कोमल प्रेम प्राप्त करून दिले. आणि खोज्यांचा अधिकारी दानिएलास म्हणाला, “मला माझा स्वामी राजा याची भीती वाटते; कारण त्यानेच तुमचे अन्न व तुमचे पेय नेमून दिले आहे. अन्यथा तुमची मुखे तुमच्या वयाच्या इतर मुलांपेक्षा अधिक कृश दिसली, तर तुम्ही

माझे मस्तक राजापुढे संकटात आणाल." दानिएल 1:9, 10.

येथे मेलझर तीन देवदूतांच्या संदेशांचा पहिला टप्पा ओळखून देतो. पहिला टप्पा म्हणजे देवाचे भय बाळगणे; याचे उदाहरण मेलझराने नबुखदनेस्सराविषयी बाळगलेल्या भयातून दिसून येते. हिब्रू वर्णमालेतील पहिले, तेरावे आणि शेवटचे अक्षर एकत्र आणून तयार झालेला "सत्य" हा हिब्रू शब्द, या लेखांमध्ये यापूर्वीच तीन देवदूतांच्या संदेशांनी दर्शविलेल्या त्रिस्तरीय परीक्षेच्या प्रक्रियेचे प्रतीक असल्याचे दाखविले गेले आहे. असे करताना, अनेक साक्षीदारांच्या आधारे हे स्थापित करण्यात आले की पहिल्या देवदूतांच्या संदेशामध्ये तीन देवदूतांच्या संदेशांनी दर्शविलेल्या तीन परीक्षांपैकी तिन्हींचा समावेश होता. पहिल्या देवदूताचा संदेश हा सनातन सुवार्ता म्हणून ओळखला जातो, आणि त्याद्वारे तो आदामाच्या दिवसांपासून ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनापर्यंतची तीच सुवार्ता असल्याचे परिभाषित केले जाते.

आणि मी आणखी एक देवदूत आकाशाच्या मध्यभागी उडताना पाहिला; त्याच्याजवळ पृथ्वीवर राहणाऱ्यांना, आणि प्रत्येक राष्ट्र, वंश, भाषा व लोक यांना घोषित करण्याकरिता सनातन सुवार्ता होती. तो मोठ्या आवाजात म्हणत होता, "देवाला भिऊन त्याला गौरव द्या; कारण त्याच्या न्यायनिवाड्याची वेळ आली आहे; आणि ज्याने आकाश, पृथ्वी, समुद्र व जलस्रोत निर्माण केले, त्याची उपासना करा." प्रकटीकरण 14:6, 7.

पहिल्या देवदूताच्या संदेशाची पहिली पायरी म्हणजे देवाचे भय बाळगणे. दुसरी पायरी म्हणजे त्याला गौरव देणे, आणि तिसरी म्हणजे त्याच्या न्यायनिवाड्याच्या वेळेचे आगमन. इतर दोन देवदूतांच्या संदेशांच्या संबंधात, पहिल्या देवदूताचा संदेश असा आहे: "देवाचे भय बाळगा." त्यानंतर दुसऱ्या देवदूताचा संदेश बाबेलच्या पतनाची घोषणा करतो; आणि पहिल्या देवदूताच्या मिलराइट चळवळीत असो किंवा तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीत, बाबेलमधून बाहेर पडण्याच्या हाकेच्या ठिकाणीच पवित्र आत्म्याच्या ओतप्रोत वर्षावाचे प्रकटीकरण पूर्ण होते. त्या कालखंडात—तो मध्यरात्रीचा आक्रोश, मोठा आक्रोश, किंवा उत्तरवृष्टी म्हणून दर्शविला गेला असो—संदेशाची घोषणा करणारे देवाला गौरव देतात. दुसऱ्या देवदूताचा संदेश तो आहे जिथे देवाला गौरव दिला जातो, आणि तो कालखंड अशा एका समयबिंदूकडे नेतो जिथे मिलराइट इतिहासात शोधक न्यायनिवाडा सुरू झाला, किंवा रविवार-कायद्याच्या संकटात घडणारा बाबेलच्या वेश्येचा न्याय.

मेलझरची भीती ही पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करते, आणि तिच्यापासून दहा दिवसांच्या आहारविषयक परीक्षेची सुरुवात होते; येथे दहा हा अंकही परीक्षेचेच द्योतक आहे. मेलझराने राजाची भीती व्यक्त केली, ती दानियेलने राजापेक्षा देवाची अधिक भीती बाळगण्यास, आणि बाबेलच्या आहाराने स्वतःला अपवित्र होऊ न देण्याचा आपल्या अंतःकरणात निश्चय करण्यास समकक्ष होती. दानियेल व त्या तीन योग्यजनांची परीक्षा ज्या कालावधीत झाली तो तीन वर्षांचा होता; म्हणून तो तीन देवदूतांच्या संदेशांच्या तीन पायऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करतो.

आणि राजाने त्यांच्यासाठी राजाच्या खाद्यपदार्थांपैकी आणि तो जे द्राक्षारस पित असे त्यापैकी रोजचा हिस्सा नेमून दिला; अशा रीतीने त्यांचे तीन वर्षे पालनपोषण करावे, जेणेकरून त्यानंतर ते राजासमोर उभे राहू शकतील. Daniel 1:5.

दानियेल पहिला अध्याय पहिल्या देवदूताच्या संदेशाच्या सामर्थ्यप्राप्तीचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि तेथे आहारविषयक परीक्षेची सुरुवात चिन्हांकित होते, जी मिलराइट इतिहासात लहान पुस्तक खाण्याद्वारे दर्शविली गेली होती. दानियेल आणि त्या तिघा श्रेष्ठ पुरुषांसाठीची परीक्षा त्या तीन वर्षांपैकी प्रारंभीच्या दहा दिवसांत पूर्ण झाली. दहा हा परीक्षेच्या प्रक्रियेचा एक प्रतीक आहे, जसे प्राचीन इस्राएलमध्ये दिसते, जेव्हा त्यांनी यहोशवा आणि कालेब यांच्या संदेशाद्वारे दर्शविलेली दहावी परीक्षा नाकारली. स्मूर्णा मंडळीच्या छळाच्या काळातही हेच प्रतीकत्व दर्शविले गेले आहे.

तू भोगशील त्या कोणत्याही गोष्टीची भीती बाळगू नकोस; पाहा, सैतान तुमच्यापैकी काहींना तुरंगात टाकील, जेणेकरून तुमची परीक्षा होईल; आणि तुम्हांला दहा दिवस क्लेश भोगावे लागतील; मरणापर्यंत विश्वासू राहा, आणि मी तुला जीवनाचा मुकुट देईन. प्रकटीकरण 2:10.

स्मूर्ना येथील मंडळीला देण्यात आलेला सल्ला असा होता की त्यांनी परीक्षेच्या प्रक्रियेची भीती बाळगू नये; कारण जर त्यांनी देवाचे भय बाळगले, तर तो त्यांच्या त्या देवभक्त भयाला जीवनाच्या मुकुटाने प्रतिफल देईल. ते देवभक्त भय दानिएलच्या स्वर्गीय मन्ना खाण्याच्या इच्छेद्वारे दर्शविले आहे.

तेव्हा दानिएलाने मेलसाराला, ज्याला षंढाधिपतीने दानिएल, हनन्या, मिषाएल व अजर्या यांच्यावर नेमले होते, म्हटले, “कृपा करून तुझ्या सेवकांची दहा दिवस परीक्षा कर; आणि आम्हांस खावयास कडधान्य व प्यावयास पाणी देण्यात यावे. मग आमची मुखमुद्रा आणि राजाच्या भोजनाचा भाग खाणाऱ्या मुलांची मुखमुद्रा तुझ्यापुढे पाहिली जावी; आणि तुला जसे दिसेल तसे तुझ्या सेवकांशी कर.” म्हणून त्याने या बाबतीत त्यांचे म्हणणे मान्य केले आणि दहा दिवस त्यांची परीक्षा केली. दानिएल 1:10-14.

पहिली कसोटी म्हणजे देवाची भीती बाळगणे होय, जसे मेलझार आणि दानिएल यांनी आपल्या मनात बॅबिलोनच्या अन्नाने व पेयाने स्वतःला अशुद्ध करणार नाही असा निश्चय केला, यामध्ये दाखविले आहे. पहिल्या देवदूताच्या संदेशातील दुसरा घटक म्हणजे देवाला गौरव देणे; हे आहाराच्या परिणामांचे दृश्य प्रकटीकरण दर्शविते. दहा दिवसांच्या शेवटी, दानिएल आणि ते तिघे श्रेष्ठ पुरुष आपल्या शारीरिक स्वरूपाद्वारे देवाला गौरव देत होते.

आणि दहा दिवसांच्या शेवटी त्यांचे मुखकमल राजाच्या भोजनातील हिस्सा खाणाऱ्या सर्व तरुणांपेक्षा अधिक सुंदर व शरीराने पुष्ट असे दिसले. म्हणून मेलजारने त्यांच्या भोजनाचा हिस्सा आणि त्यांनी प्यावयाचे द्राक्षारस काढून घेतला; आणि त्यांना शिंबीधान्य दिले. या चार तरुणांबाबत, देवाने त्यांना सर्व विद्येत व ज्ञानात प्रावीण्य आणि समज दिली; आणि दानिएलला सर्व दृष्टांत व स्वप्ने यांचे आकलन होते. दानिएल 1:15-17.

त्या चार मुलांनी आहाराच्या पहिल्या परीक्षेत उत्तीर्णता मिळवली; हाच तो बिंदू होता जिथे आदाम आणि हव्वा पडले, आणि ज्याने ख्रिस्ताने आपल्या बाप्तिस्मानंतर लगेच सामोरे गेलेल्या पहिल्या परीक्षेचे प्रतिनिधित्व केले. ख्रिस्ताचे बाप्तिस्मा हे त्याच्या भविष्यवाणीच्या रेषेतील पहिल्या संदेशाचे सामर्थ्यप्रदान होते. त्याने “अरण्यातील आवाजाने” घोषित केलेल्या संदेशास सामर्थ्य दिले आणि मान्यता दिली. त्यानंतर, दानिएल आणि त्या तीन श्रेष्ठ पुरुषांप्रमाणेच, ख्रिस्ताची आहाराच्या बाबतीत चाळीस दिवस परीक्षा झाली, जशी दानिएलची दहा दिवस परीक्षा झाली होती. दानिएल आणि ख्रिस्त हे 11 सप्टेंबर 2001 रोजी उतरलेल्या देवदूताच्या हातातील गुप्त मन्नाच्या परीक्षेचे प्रतीकरूप होते. त्यानंतर ख्रिस्तासाठी आणि दानिएलसाठी आणखी दोन परीक्षा येणार होत्या. दुसरी परीक्षा ती होती जिथे दानिएल आणि ते तीन श्रेष्ठ पुरुष यांनी आपल्या मुखमुद्रांद्वारे देवाचे गौरव केले. ख्रिस्तासाठी आहाराच्या परीक्षेनंतर आलेली परीक्षा देखील गौरवाचेच प्रतिनिधित्व करीत होती.

आणि सैतान त्याला म्हणाला, जर तू देवाचा पुत्र आहेस, तर या दगडाला आज्ञा कर की तो भाकर होवो. आणि येशूने त्याला उत्तर देऊन म्हटले, असे लिहिले आहे की, मनुष्य केवळ भाकरीवर जगणार नाही, तर देवाच्या प्रत्येक वचनावर जगेण. आणि सैतानाने त्याला उंच डोंगरावर नेऊन क्षणात जगातील सर्व राज्ये त्याला दाखविली. आणि सैतान त्याला म्हणाला, ही सर्व सत्ता आणि त्यांचे वैभव मी तुला देईन; कारण ते मला सोपविण्यात आले आहे; आणि ज्याला मी इच्छितो त्याला मी ते देतो. म्हणून जर तू मला उपासशील, तर हे सर्व तुझे होईल. आणि येशूने उत्तर देऊन त्याला म्हटले, हे सैताना, माझ्या मागे हो; कारण असे लिहिले आहे, तू तुझा देव परमेश्वर याची उपासना करशील, आणि केवळ त्याचीच सेवा करशील. मत्तय 4:3-8.

ख्रिस्ताने आहाराच्या परीक्षेत यश मिळवल्यानंतर, सैतानाने त्याला मग जगातील सर्व राज्यांचे “वैभव” अर्पण केले; परंतु ख्रिस्ताने त्याऐवजी सर्व राजांचा राजा याचे गौरव करण्याची निवड केली. आदाम व हव्वा पहिल्या परीक्षेत अपयशी ठरले, आणि लगेच त्यांनी अंजीराच्या पानांनी आपले मुखमंडल झाकण्याचा प्रयत्न केला; कारण पूर्वी त्यांनी परिधान केलेल्या प्रकाशाच्या वस्त्राने दर्शविल्याप्रमाणे, ते आता देवाचे वैभव प्रकट करीत नव्हते. दानियेल आणि ते तिघे श्रेष्ठ पुरुष आहाराच्या परीक्षेत यशस्वी झाले तेव्हा, त्यांना मग “ज्ञान आणि सर्व विद्येत व बुद्धीत कौशल्य” देण्यात आले; “आणि दानियेलाला सर्व दृष्टान्त व स्वप्ने यांचे आकलन होते.”

त्यांनी दुसरी परीक्षा उत्तीर्ण केली; ती मेलझारने घेतलेली एक दृश्य परीक्षा होती. मिलराइट इतिहासात, दुसऱ्या देवदूताचा संदेश वाळवंटात आक्रोश करणाऱ्या “आवाजाच्या” संदेशाला—ज्याचे प्रतिनिधित्व विल्यम मिलर यांनी केले—स्वीकारणारे आणि नाकारणारे यांच्यातील भेद दर्शवित होता. भविष्यवाणीनुसार, त्यानंतर मिलराइट चळवळ प्रॉटेस्टंटवादाचे दृश्यमान आणि एकमेव खरे शिंग ठरली, आणि ज्यांनी तो संदेश व ती चळवळ नाकारली ते रोमच्या कन्या बनले. त्यांनी लहान पुस्तकाऐवजी बाबेलचा आहार खाणे आणि तिचे द्राक्षारस पिणे निवडले होते. तीन वर्षांच्या शेवटी, दानियेल आणि ते योग्यजन नेबुखदनेझरपुढे न्यायासाठी आणले गेले.

राजाने त्यांना आपल्यासमोर आणावे असे जे दिवस ठरविले होते, त्या दिवसांच्या शेवटी नपुंसकांचा अधिपती त्यांना नेबुखदनेझरसमोर घेऊन आला. मग राजाने त्यांच्याशी संवाद साधला; आणि त्यांच्यातील सर्वांमध्ये दानिएल, हनन्या, मिशाएल आणि अझन्या यांच्यासारखा एकही आढळला नाही; म्हणून ते राजासमोर उभे राहिले. आणि ज्ञान व समज यांसंबंधीच्या सर्व बाबींमध्ये, ज्यांविषयी राजाने त्यांची चौकशी केली, तो त्यांना आपल्या सर्व राज्यातील सर्व जादूगार व ज्योतिषी यांच्यापेक्षा दहापट श्रेष्ठ आढळला. आणि दानिएल कोरेश राजाच्या पहिल्या वर्षापर्यंत राहिला. दानिएल 1:18-21.

दानिएल आणि ते तीन सत्त्वशील पुरुष “दहा” दिवसांच्या परीक्षेत उत्तीर्ण झाले, आणि नंतर जेव्हा त्यांनी आपली अंतिम परीक्षा दिली, तेव्हा ते इतर सर्वांपेक्षा “दहा” पट अधिक ज्ञानी आढळले.

दानियेल अध्याय एक हे दानियेल व प्रकटीकरण या ग्रंथसमूहात पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचा पहिला उल्लेख आहे. त्यात प्रकटीकरण अध्याय चौदामधील पहिल्या देवदूताप्रमाणेच तंतोतंत वैशिष्ट्ये आहेत. तो प्रकटीकरणाच्या पहिल्या वचनात प्रथम उल्लेखिलेल्या सत्याला दृढपणे अधोरेखित करतो; कारण नेबुखदनेझराने आशपेनाज याला संदेश दिला, त्याने पुढे तो संदेश मेलसार याला दिला, आणि त्यानंतर त्याचा दानियेलाशी संबंध आला. पित्याने ख्रिस्ताला संदेश दिला, त्याने पुढे तो संदेश गब्रिएलाला दिला, आणि त्यानंतर त्याचा योहानाशी संबंध आला.

जो संदेश संप्रेषित केला जात आहे, तोच आता उघडण्यात येत असलेला संदेश असून, तो पित्याने आपल्या मंडळीशी केलेल्या संप्रेषणाच्या प्रक्रियेची ओळख करून देतो. पिता आपल्या मंडळीसाठी सर्वप्रथम ज्या गोष्टीची ओळख करून देण्याची निवड करतो, ती म्हणजे तीन देवदूतांच्या तीन-टप्प्यांच्या परीक्षेची प्रक्रिया. देवाच्या भविष्यसूचक वचनाने अनेक भविष्यवाणींच्या रेषांद्वारे, तसेच मिलेराइटांच्या इतिहासाद्वारे, ही प्रक्रिया अत्यंत काळजीपूर्वक सविस्तर मांडली आहे. या सत्यांचा त्या गुप्त मन्नाचा एक अत्यावश्यक घटक होता, जो 11 सप्टेंबर 2001 रोजी तो देवदूत खाली उतरला तेव्हा त्याच्या हातात होता.

जर तुम्ही पहिल्या कसोटीत उत्तीर्ण झाला नसाल, तर सहभाग घेणे—आणि म्हणून दुसरी कसोटी पार करणे—अशक्य आहे. हा सत्यार्थ ख्रिस्त व मिलराइट्स यांच्या इतिहासात स्पष्टपणे दर्शविला गेला होता. दानियेल अध्याय दोन ही दुसरी कसोटी आहे, जिच्याद्वारे, सिस्टर व्हाइट यांच्या विधानानुसार, “our eternal destiny will be decided.” त्या पुढे असेही सांगतात की ती अशी कसोटी आहे जी आपण “pass, before we are sealed.” ती कसोटी आता जवळजवळ पूर्ण झाली आहे.

दानियेल अध्याय दोन हे पशूच्या प्रतिमेच्या परीक्षेविषयी आहे, आणि त्या अध्यायात एका महान प्रतिमेचे वर्णन असणे अत्यंत समर्पक आहे; तसेच, केवळ दानियेलाने आहाराची परीक्षा उत्तीर्ण केली होती, आणि त्याला “दहापट” अधिक “समज” व “शहाणपण” यांचा आशीर्वाद मिळाला होता, म्हणूनच तो ती परीक्षा ओळखू शकला. एलेन व्हाइट यांच्या लेखनांतील त्या परीक्षेच्या इशान्याप्रमाणेच, दानियेल अध्याय दोनमधील प्रतिमेची परीक्षा ही जीवन किंवा मृत्यू यांसंबंधी परिणाम दर्शविणारी परीक्षा आहे.

या कारणामुळे राजा क्रोधाविष्ट झाला व अत्यंत संतप्त झाला, आणि बाबेलमधील सर्व ज्ञानी पुरुषांचा नाश करण्याची त्याने आज्ञा दिली. मग ज्ञानी पुरुषांना ठार मारावे असा हुकूम निघाला; आणि दानिएल व त्याचे सहकारी यांनाही ठार मारण्यासाठी ते त्यांना शोधू लागले. दानिएल 2:12, 13.

दानियेलच्या पहिल्या अध्यायातील आणखी काही भविष्यसूचक विषय आहेत, ज्यांवर आपण विचार करणे आवश्यक आहे, आणि पुढील लेखात आपण त्या विषयांचा पुढे ऊहापोह करू.

“मी एक समूह पाहिला, जो चांगल्या प्रकारे संरक्षित आणि दृढ उभा होता, आणि जो देहाच्या स्थापन झालेल्या विश्वासाला अस्थिर करू इच्छिणाऱ्यांना कोणताही मान देत नव्हता. देवाने त्यांच्याकडे अनुमोदनाने पाहिले. मला तीन पायऱ्या दाखविण्यात आल्या—पहिल्या, दुसऱ्या आणि तिसऱ्या देवदूतांचे संदेश. माझ्याबरोबर असलेल्या देवदूताने म्हटले, ‘जो कोणी या संदेशांतील एखादा ठोकळा हलवील किंवा एक खिळाही ढवळील, त्याच्यावर धक्कार असो. या संदेशांचे खरे आकलन अत्यंत महत्त्वाचे आहे. आत्म्यांचे भविष्य ते कशा प्रकारे स्वीकारले जातात यावर अवलंबून आहे.’ मला पुन्हा या संदेशांतून खाली आणण्यात आले, आणि मी पाहिले की देवाच्या लोकांनी आपला अनुभव किती मोठ्या किमतीने विकत घेतला होता. तो फार दुःख आणि कठोर संघर्ष यांद्वारे प्राप्त झाला होता. देवाने त्यांना पाऊलोपाऊल मार्गदर्शन केले होते, जोवर त्याने त्यांना एका भक्कम, अचल व्यासपीठावर उभे केले नव्हते. मी काही व्यक्तींना त्या व्यासपीठाजवळ येऊन पाया तपासतांना पाहिले. काहीजण आनंदाने तत्क्षणी त्यावर चढले. इतरांनी पायामध्ये दोष शोधण्यास आरंभ केला. त्यांना सुधारणा करण्यात याव्यात असे वाटत होते, आणि मग ते व्यासपीठ अधिक परिपूर्ण होईल आणि लोक अधिक सुखी होतील. काहीजण ते तपासण्यासाठी व्यासपीठावरून खाली उतरले आणि तो चुकीच्या रीतीने घातला गेला आहे असे घोषित केले. पण मी पाहिले की जवळजवळ सर्वजण त्या व्यासपीठावर दृढ उभे राहिले आणि जे खाली उतरले होते त्यांना आपली तक्रार थांबविण्याची ताकीद देत होते; कारण देवच मुख्य बांधणीकार होता, आणि ते त्याच्याविरुद्ध लढत होते. त्यांनी देवाच्या त्या अद्भुत कार्याची पुनरुक्ती केली, ज्याने त्यांना त्या दृढ व्यासपीठापर्यंत आणले होते; आणि एकचित्ताने त्यांनी आपली नेत्रे स्वर्गाकडे उचलली आणि मोठ्या आवाजाने देवाचे गौरव केले. याचा परिणाम असा झाला की ज्यांनी तक्रार केली होती आणि व्यासपीठ सोडले होते त्यांपैकी काही जण प्रभावित झाले, आणि त्यांनी नम्र मुद्रेने पुन्हा त्यावर पाऊल ठेवले.”

“ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनाच्या घोषणेकडे माझे लक्ष पुन्हा वळविण्यात आले. येशूचा मार्ग तयार करण्यासाठी योहानाला एलियाच्या आत्म्याने व सामर्थ्याने पाठविण्यात आले. ज्यांनी योहानाची साक्ष नाकारली, त्यांना येशूच्या शिकवणीचा काहीही लाभ झाला नाही. त्याच्या आगमनाची पूर्वसूचना देणाऱ्या संदेशाला त्यांनी केलेला विरोध त्यांना अशा स्थितीत घेऊन गेला की, तोच मशीहा आहे याचा अत्यंत सामर्थ्यशाली पुरावा ते सहजतेने स्वीकारू शकले नाहीत. सैतानाने योहानाचा संदेश नाकारणाऱ्यांना आणखी पुढे नेले, म्हणजे ख्रिस्तालाही नाकारावे व त्याला क्रूसावर खिळावे. असे करून त्यांनी स्वतःला अशा अवस्थेत ठेवले की, पेंटेकोस्टच्या दिवशी मिळणारा आशीर्वाद ते स्वीकारू शकले नाहीत; आणि तो आशीर्वाद त्यांना स्वर्गीय पवित्रस्थानात प्रवेश करण्याचा मार्ग शिकविला असता. मंदिरातील पडदा [फाटणे] यावरून हे दिसून आले की, यहुदी बलिदाने व विधी यापुढे स्वीकारले जाणार नव्हते. महान बलिदान अर्पण करण्यात आले होते आणि ते स्वीकारले गेले होते; आणि पेंटेकोस्टच्या दिवशी अवतरलेला पवित्र आत्मा शिष्यांच्या मनांना पृथ्वीवरील पवित्रस्थानापासून स्वर्गीय पवित्रस्थानाकडे घेऊन गेला, जिथे येशू स्वतःच्या रक्ताने प्रवेशला होता, आपल्या प्रायश्चित्ताचे लाभ आपल्या शिष्यांवर ओतण्यासाठी. परंतु यहुदी पूर्ण अंधकारातच राहिले. तारणाच्या योजनेविषयी त्यांना जे सर्व प्रकाश प्राप्त होऊ शकला असता, तो त्यांनी गमावला, आणि त्यांनी आपल्या निरुपयोगी बलिदानांवर व अर्पणांवरच अजूनही भरोसा ठेवला. स्वर्गीय पवित्रस्थानाने पृथ्वीवरील पवित्रस्थानाची जागा घेतली होती, तरीही त्यांना त्या बदलाची काहीच माहिती नव्हती. म्हणून पवित्र स्थानी ख्रिस्ताच्या मध्यस्थीचा त्यांना काहीही लाभ होऊ शकला नाही.”

“ख्रिस्ताला नाकारणे व क्रूसावर खिळणे यामध्ये यहुद्यांनी जो मार्ग धरला, त्याकडे पुष्कळ जण भयचकित होऊन पाहतात; आणि त्याच्या लज्जास्पद अपमानाचा इतिहास वाचताना त्यांना वाटते की ते त्याच्यावर प्रेम करतात, आणि पेत्राप्रमाणे त्याला नाकारले नसते, किंवा यहुद्यांप्रमाणे त्याला क्रूसावर खिळले नसते. परंतु सर्वांच्या हृदयांचे परीक्षण करणाऱ्या देवाने, त्यांनी येशूबद्दल अनुभवत असल्याचा दावा केलेल्या त्या प्रेमाची कसोटी लावली आहे. पहिल्या देवदूताच्या संदेशाचे स्वागत कसे होते, हे पाहण्यासाठी सर्व स्वर्गाने अत्यंत गाढ उत्सुकतेने निरीक्षण केले. परंतु जे अनेक जण येशूवर प्रेम असल्याचा दावा करीत होते, आणि क्रूसाची कथा वाचताना अश्रू ढाळीत

होते, त्यांनी त्याच्या आगमनाच्या सुवार्तेची थट्टा केली. आनंदाने तो संदेश स्वीकारण्याऐवजी, त्यांनी तो भ्रम आहे असे घोषित केले. ज्यांना त्याच्या प्रकट होण्यावर प्रेम होते, त्यांचा त्यांनी द्वेष केला आणि त्यांना मंडळ्यांबाहेर काढले. ज्यांनी पहिला संदेश नाकारला, त्यांना दुसऱ्यापासून काहीही लाभ होऊ शकला नाही; तसेच मध्यरात्रीच्या घोषणेपासूनही त्यांना लाभ झाला नाही, जी त्यांना विश्वासाने येशूसमवेत स्वर्गीय पवित्रस्थानातील परमपवित्र स्थानी प्रवेश करण्यास तयार करण्यासाठी होती. आणि आधीचे ते दोन्ही संदेश नाकारल्यामुळे त्यांनी आपली समज इतकी अंधारी करून टाकली आहे की, परमपवित्र स्थानी जाण्याचा मार्ग दाखविणाऱ्या तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशामध्ये त्यांना काहीच प्रकाश दिसत नाही. मी पाहिले की जसे यहूद्यांनी येशूला क्रूसावर खिळले, तसेच नामधारी मंडळ्यांनी या संदेशांना क्रूसावर खिळले आहे; आणि म्हणूनच त्यांना परमपवित्र स्थानी जाण्याच्या मार्गाचे काहीही ज्ञान नाही, आणि तेथे येशू करीत असलेल्या मध्यस्थीचा त्यांना काहीही लाभ होऊ शकत नाही. यहूद्यांप्रमाणे, ज्यांनी आपले निष्फळ बलिदान अर्पण केले, तसेच हेही येशूने सोडून दिलेल्या त्या विभागाकडे आपली निष्फळ प्रार्थना अर्पण करीत आहेत; आणि या फसवणुकीमुळे संतुष्ट झालेला सैतान धार्मिक स्वरूप धारण करतो, आणि ख्रिस्ती असल्याचा दावा करणाऱ्यांच्या मनांना स्वतःकडे वळवितो, आपल्या सामर्थ्याने, आपल्या चिन्हांनी आणि कपटी चमत्कारांनी कार्य करीत, त्यांना आपल्या सापळ्यात घट्ट अडकवून ठेवण्यासाठी." Early Writings, 258-261.